

С Л О В ' Я Н С Ь К И Й Г У М О Р

„Oslobodenje”

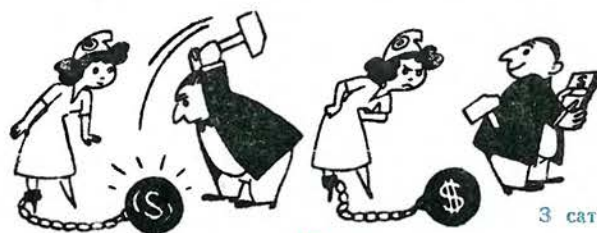
(«ЗВІЛЬНЕННЯ»)

Ще більше...

Якийсь іспанець прибув до Нью-Йорка. Його приятель-американець знайомить товариша з визначними місцями Америки.

— Це Сінг-Сінг — найбільша тюрма у світі, — з пихою пояснює американець, вказуючи на величезний жовтий будинок.

— Ви помиляєтесь, — заперечив іспанець. — Найбільша тюрма в світі — це зараз Іспанія!

Без перекладача

У Раді Безпеки один грецький делегат попросив слова, щоб висловити своє обвинувачення проти урядів Албанії й Югославії, але в той момент не було перекладача. Тоді якийсь американець запропонував свої послуги.

— Та ви ж не знаєте грецької мови! — сказали йому.

— Не має значення! — відповів американець. — Хто краще американця буде знати, які вимоги висунуть греки!

З сатиричного журналу «Кремпух» (Хорватія).

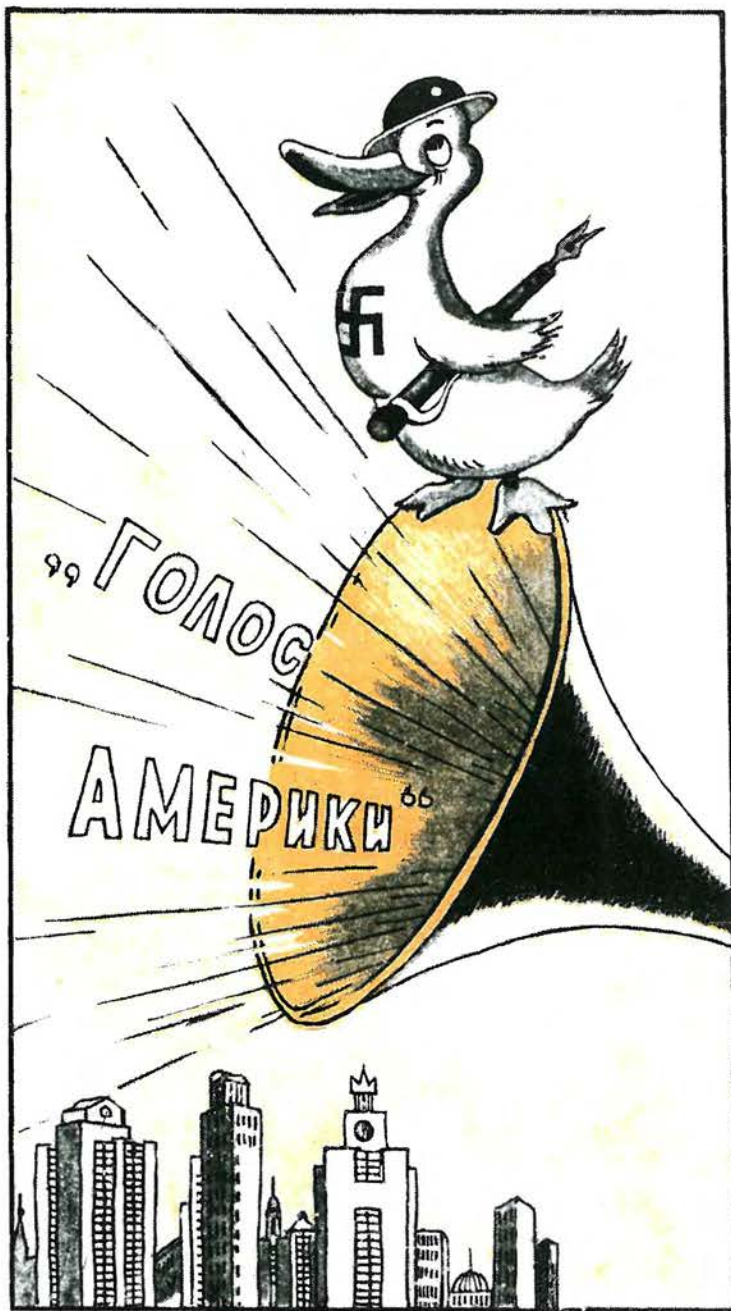

ЯСКРАВА РИСА

Мал. В. Гливенка

— Мені, Марійко, найбільше подобається в тобі риса твого характеру.

ЗЛИЙ МІКРОБ

ГЕББЕЛЬСІВСЬКА УТКА. — Тут я себе почував як дома.

Політичні епіграми

НЕРОЗБЕРИХА

Крик один, один шум
І одна у них роль:
— Де де-Голь?
— Там, де Блюм,
— А де Блюм?
— Де де-Голь.

ТРИЦЯ

Ой, зібрались
Трумен, Даллес,

Та хвалились, вихвалялись:
— Друг у нас в Європі є —
ГОЛЛЮБЛЮМОРАМАДЬЄ.

ЧУДЕСНЕ ПЕРЕТВОРЕННЯ

В дяді Сама на душі
Радість превелика:
Він з китайця Чан Кай-ші
Зробив Чан Кай-шика!

П. ГЛАЗОВИЙ.

Того ранку з приймальні було повно народу. Тут був і...
Ні, не так! Ми обриваємо цю сіру, прозову фразу і переключаємося на ту захоплену лірику, котру М. В. Гоголь вжив на опис бекеші Івана Івановича.

Славні люди зібрались у приймальні! Найвідмінніші! А які голови! Фу, ти пропасть, які голови! Я ставлю бог знає що, коли в кого-небудь знайдуться такі!

Он — відомий критик, який уже давно перейменований на хвалитика. Поряд з ним популярний автор циганських ридансів. Збоку на дивані примостився нашумілий автор ще не написаної комедії. Біля вікна замріяно курить відомий літзакройщик і кушнір. З першої-ліпшої повісті він за 24 години виготує драму, комедію, оперу, балет. Та хіба мало тут, в цій приймальні, іменитих, знаменитих і маститих!

А ось біля стола секретарки стоїть Катя. Персонаж рядовий, але грає в нашому оповіданні одну з головних ролей. Гарненька дівчинка, років двадцяти з половиною. Вона працює кур'єром чи то в РАТАУ, чи в товаристві культурного зв'язку з закордоном. Принесла сюди якийсь пакет і чекає розписки.

На столі — рукопис п'єси молодого драматурга Сироїженка. П'єса зветься «Сміливо, товариші, в ногу!».

Катя доторкнулась пальцями до рукопису. Папір виявився товстим, ворсистим, неприємним на дотик. Тому драматургічний твір молодого автора не сподобався дівчині.

У зв'язку з тим, що Катя не була театральним рецензентом, вона відверто і на весь голос висловила свою думку:

— Ой, яка ж погана п'єса! От тобі і Сироїженко...

В цю хвилину через приймальню до себе в кабінет прослідував Сергій Кузьмич. Слова Каті досягли його вуха. Але, як кажуть, в одне вухо влетіло, з другого — вилетіло.

Сергій Кузьмич зайшов до кабінету, сів у крісло і взявся за різні справи й телефонні дзвінки. А за півгодини прийшов до нього заступник начальника сектору.

— Я до вас, Сергій Кузьмич, з приводу п'єси «Сміливо, товариші, в ногу!».

— Ага. Хто автор?

— Сироїженко.

— Ага. Чув. Так. Так. Як ви сказали?

— Сироїженко.

— Гм... Подумаю.

— Прощайте, Сергій Кузьмич, ви вже думали. Цілий місяць. І ви позавчора погодились, що п'єса хороша.

— Хто погодився?

— Ви.

— Я? Не може бути! Ну, добре. Я ще про це подумаю. Тим більше, що, здається, є інша думка.

— А ваша думка?

— Начхать! Буду я рахуватись з своєю думкою — ще що вигадав. Два дні і дві ночі Сергій Кузьмич горів на роботі, переживавши страшні муки...

— Як же бути з п'єсою «Сміливо, товариші, в ногу!»? Легко було цьому Сироїженкові викинути лозунг «Сміливо!», а мені що робити? Га? Всі неначе дають добру оцінку п'єсі. І мені вона, здається, подобається. Але хто? Хто сказав про неї таку фразу: «Ой, яка ж погана п'єса! От тобі і Сироїженко». Де я чув цю прокляту фразу, га? Ніяк не могу пригадати. «Ой, яка ж погана п'єса». Хто? Хто сказав?

На третій день змучений Сергій Кузьмич викликав до себе свого заступника.

— Платон Кирилович, ваша думка про п'єсу Сироїженка?

— Я вже вам говорив. Абсолютно позитивна.

— Слухайте, а це не ви днями сказали: «Ой, яка ж погана п'єса».

— Ні. Я не говорив.

— Але хто ж дав таку негативну оцінку?

— Йї-право, не знаю. Хіба...

— Степан Степанович нічого не говорив?

— Це який Степан Степанович?

— Із Спілки письменників.

— Ні. Здається, ні. А, втім, — не знаю.

— А Льодовитий теж не говорив? Він тепер, здається, дуже авторитетний критик.

— Здається, нічого не говорив. А втім...

— Хтось, розумієте, сказав: «Ой, яка ж погана п'єса! От тобі й Сироїженко». Точно пам'ятаю це формулювання, а кому воно належить, хоч убий, не пригадаю.

— Цілком припускаю, Сергій Кузьмич, що так могли сказати. П'єса так собі, нічого помилкового в ній немає. Але і яскравого нема нічого. Характери не розкриті, помилки героїв не викриті.

— Давайте для ясності відкладемо питання про цю п'єсу.

— Звичайно. Краще всього відкласти.

Відклали. Це було три місяці тому. Сергій Кузьмич досі не знає, хто виголосив цю фатальну фразу. Злий мікроб сумніву продовжує точити його душу.

Досі Сироїженко ходить сюди, в цю установу. І весела секретарка, дивлячись на нього, мугикає під ніс: «Понапрасно, мальчик, ходишь, понапрасно ножки бьешь»...

От, що ви нарobili, люба Катю!

УЧЕНЬ І ВЧИТЕЛЬ

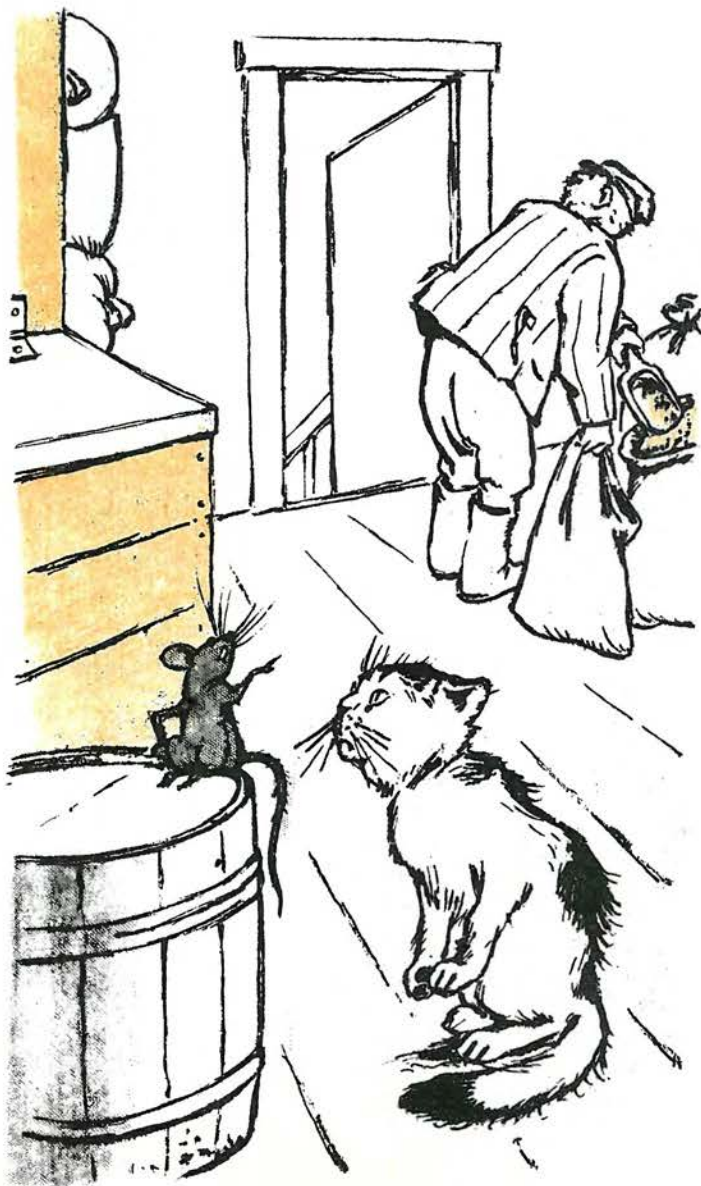
Про кузню артілі ім. Молотова, Красноградського району, Харківської області, не скажеш словами поета: «А в тій кузні коваль клепле, а в коваля серце тепле...».

Не клепле тут коваль! По-перше — нічого клепати, бо в кузні ні шматочка заліза, ні бодай поганої запасної частини для борін, плугів і сівалок. Кожного дня голова колгоспу т. Перехода обіцяє десь добути запчастини й залізо. Цілу зиму прождав уже колгоспний коваль, забувши, мабуть, що обіцяного три роки ждуть.

А, по-друге, коли б і було що клепати, то однаково не клепалося б. Кузня стоїть без даху. Де вже тут клепати! Весна на поріг ступає. Сіяти треба. А чим сіяти? Пустопорожніми обіцянками голови колгоспу?.. І горить ковалеве тепле серце, як горно, і болить. Болить, бо увесь артільний реманент як лежав, так і досі лежить невідремонтований.

НЕ ВСЕ КОТУ МАСЛЯНА

Мал. С. Самума

МИША (котові). — Ти мене краще не чіпай, а то влетить тобі від комірника. Він на мене все розкрадене насіння спусує.

У нас посівна, а у Китаї повним ходом іде молотьяба. Побідоносна Народно-революційна армія нещадно молотить війська реакційного гоміндану. Серед гомінданівських главарів і їх заоканських радників почався переполох. В нашій грайливій уяві гумориста цей переполох виглядає так.

Увійшов ад'ютант і доповів: — Там прийшов оцей, сер, генерал, як його?... Фу-ю-фи.

Майор Бабкін, військовий радник, запитав:

— Який це Фу-ю-фи, Чарлі?

— Це та сама стара жовта мавпа, сер, яка в останніх боях втратила всю свою дивізію.

— Ах, це та сама! Ну, добре, хай зайде. Я з нею поговорю як слід..

Ад'ютант відкрив двері кабінету й гукнув у коридор:

— Ей, ви... превосходительство... Ідіть сюди. Майор вас прийме. Ідіть, ідіть, не бійтесь!..

Безперервно вклоняючись і присідаючи, до кабінету увійшов гомінданівський генерал.

Коли він зробив свій десятий поклон, майор Бабкін поморщився і сказав:

— Досить! Годі корчити з себе китайського болванчика. Де ваша дивізія?

Генерал Фу-ю-фи зробив пісне обличчя:

— Мало-мало в полон потрапила. Моя одна додому прибгла.

Майор Бабкін важко зітхнув:

— Учиш вас, учиш, а все — як у трубу! Як ви умудрились всю дивізію втратити?

— Моя хотіла комуніста з фланга охопити, а комуніста взяла мене мало-мало охопила!

— Тисяча чортів вам у зуби! А де гармати, кулемети, міномети, що ми їх вам дали?

— Спасибі! Вся до комуніста мало-мало потрапила!

— А самолёти?

— Самолёта мало-мало ціла. Моя на самолёта додому прибгла. Американська самолёта — хороша самолёта. Мало-мало може втекти. Спасибі!..

Майор Бабкін зітхнув ще важче.

— Совісті у вас ні на гріш нема, у гомінданівців! Що ми не робимо для вас, чортів — і все як

у трубу! Які люди про вас душею уболівають! Його високопревосходительство генерал Макартур ночей не спить, генерал Маршалл схуд увесь, змарнів. Адже, ось-ось увесь Китай червоним стане. У вас одна турбота, як би втекти швидше. І скрізь так! І грекам ми даєм, і туркам даєм, а все як у трубу! Беріть нову дивізію, ваше жовтомордіє, і відправляйтесь змивати ганьбу із знамен гоміндану. Швидко!

— Моя пожалувала не змивати, моя пожалувала з уклінним проханням.

— З яким проханням? Ну, говоріть! Не мніться, як дівчинка.

— Моя хотіла просити пана майора взяти мою з собою на самолёта, коли пан майор буде тікати додому в Америку.

— Що таке?

— Якщо комуніста буде перемогала, моя — кінець! Американська самолёта — хороша самолёта. Мало-мало може втекти. Моя в Америці у пана майора буде служити.

— Та-ак!.. А коктейлі вмієте робити, превосходительство?

— Мало-мало вмю. Американські радники навчили.

Майор Бабкін поглянув на свого ад'ютанта і сказав:

— А що ви думаєте, Чарлі, може й справді є рація взяти з собою оцю мавпу, якщо доведеться того... мастити п'яти? Китайська прислуга — це річ! А до того ж він гомінданівський генерал. Воювати вони не вміють, але щодо обслуговування іноземців — собаку з'їли.

І Бабкін уже привітно кивнув гомінданівцеві.

— Гаразд, Фу-ю-фи, я подумаю. Матиму вас на увазі. Навідуйтесь до ад'ютанта.

Вклоняючись і присідаючи, генерал Фу-ю-фи вийшов з кабінету.

Майор Бабкін закурив сигарету і, мрійливо дивлячись на сині кільця диму, сказав:

— Повернись до Америки, вийду у відставку і поїду до себе в Нью-Орлеан. І цього Фу-ю-фи візьму з собою. Як-не-як, жива згадка: у колишнього американського військового радника камердинером служить колишній гомінданівський генерал. І для бізнеса це не погане представництво. Правда, Чарлі?

— О-кей! — сказав Чарлі.

ГОРА, ЯКА МОЖЕ НАРОДИТИ...

Не кожна гора може народити мишу. Трапляються гори, що народжують не тільки мишей, а й різного роду адміністративні стягнення (зауваження, догани, догани з попередженням). А трапляються й такі гори, що народжують навіть виклики в прокуратуру й повістки до суду.

Що народить гора з сотень тонн мінерального добрива, яке лежить і псується просто неба на Антонієському складі «Сільгосп-постачу» (Кам'янець-Подільська область), Перець наперед сказати не може. Але, що то буде не миша, це вже ясно й тепер.

— До посівної ми запаслись паливом на 60 процентів.
 — Чому ж не на всі 100?
 — Тара дірява, 40 процентів уже витекло.

П А Р А Л Е Л І

— Я повинен керувати!
 Це були перші слова, виголошені Федотом Овсійовичем Кувичкою, коли він оглядав кабінет завідувача Білоярського районного відділу сільського господарства. Він побачив тут простенький стіл, нефарбовані стільці, чорну невиразну пластмасову чорнильницю і телефон застарілої конструкції.
 — Значить, тут сидів Семен Герасимович? — скептично запитав Кувичка свого майбутнього секретаря Марію Василівну — літню вже жінку, яка тримала себе гідно і скромно.
 — Дивно! — вигукнув Кувичка.
 Завідувач райвідділу Семен Герасимович, ім'я якого згадувалося в розмові, як ініціативний працівник, був переведений на роботу до обласного управління.
 В гарячу пору підготовки до весняної сівби в Білоярку якраз і прислали Федора Кувичку. Ще раз уважно оглянувши кабінет, Кувичка вирішив:
 — Ні, в таких умовах керувати неможливо.
 Він почав змінювати умови. Насамперед Кувичка дав розпорядження зробити в його кабінеті подвійні двері, оббити їх керамою. Коли цю директиву було виконано, сама собою виникла ще одна потреба: обладнати найновітнішу сигналізацію, бо кризь подвійні двері голосу Кувички не чути було в приймальні.
 Потім у кабінеті появились особливі стільці для відвідувачів, стіл і крісло для самого завідувача. Появилася малесенька книжкова шафа, від якої пахло смолою і медом. Але не було книжок. Було видане нове розпорядження:
 — Купити книги в найкрасивіших палітурках.
 Через декілька днів Марія Василівна одержала ще одне завдання: зібрати колекцію чорних мінералів Білоярського району.

— Щоб було так, як у керівника обласного управління: в нього зібрані різні камінці, вугілля, руда, сіль, все покладено на ватку і до всякого предмету є напис:
 — Федот Овсійович, — заперечила Марія Василівна, — ми цього зробити не можемо, наш район сільськогосподарський і в нас немає ніяких мінералів.
 Невдовзі Марія Василівна була звільнена за «недбайливе ставлення до своїх службових обов'язків». Її місце за столом в приймальні зайняла Людочка, одна з тих дівчаток, при появі яких мимоволі згадуються три слова: «Іде собі, підскакує». Людочка виявилась незрівняно ініціативнішою за свою попередницю.
 Якось підписуючи папери, Кувичка зауважив, ніби між іншим:
 — Люда, ти бачила ручку в агронома? Ото ручка! Сама пише! А я повинен орудувати цією голублюю.
 Подібного зауваження для послужливої Людочки було досить. Не минуло й трьох днів, як на столі Кувички появилася чудоручка, вагою грамів в п'ятдесят, зроблена з пластичної маси, кольору моркви і формою своєю також подібною до моркви.
 Помітивши слабку струнку нового діача, хтось у жарт сказав, що неначе бачив у місті, в комісійній крамниці, якусь незвичайну чорнильницю. Людочка помчалася до міста і принесла новий письмовий прилад. Це було справжнє чудо: чорнильниця мала вигляд собачої голови і, коли кришка на невидимих петлях відкидалася назад, вона нагадувала розкрити пашу.
 — Тепер ще потрібно поставити паралельний телефон, — сказала Людочка. — Коли хтось дзвонить, то спершу підвімаю трубку я, а потім доповідаю вам.
 — Це правильно, — погодився Кувичка, — виклич сьогодні на вечір завгоспа.

Ввечері прийшов завгосп.
 — От що, — сказав йому Кувичка, — ти чув що-небудь про паралельний телефон? Так от: мені потрібен такий телефон. Коли це можна обтяти?
 — Федот Овсійович, — заблагав завгосп, — де ж ми візьмемо другий телефонний апарат?
 — Ну, ну, нежже одного апарата не знайдемо, — поблажливим тоном сказав Кувичка. — У нас справа з сівбою провалюється, а ти поводиш себе, як дрібний капітулянт.
 Паралельний телефон було поставлено. Людочка від щастя не знаходила собі місця. Після кожного телефонного дзвінка вона хапалась за трубку і щебетала:
 — Алло! У телефона. Хто говорить? По якому питанню? Зараз доповім!
 Одного разу, як звичайно, пролунав дзвоник, і Людочка ваяла трубку.
 — Хто говорить? У якій справі? — повторювала вона свої стандартні запитання.
 Але відповідали їй, очевидно, не звичайно, бо Людочка схвилювалася і пробігла до кабінету Кувички.
 — Як діло з підготовкою до сівби? — питали з області. — Чому район опинився раптом на останньому місці?
 — Та я ж поки що тільки, так би мовити, устатковувався, створював умови для розмаху роботи...

Розмахнуться Кувичці так і не довелося. ...Залишаючи кабінет, Федот Овсійович востаннє подивився на розкрити пашу чорнильниці, на ручку кольору моркви, на своє крісло і подумав: «Тепер комусь легко буде керувати — все для нього приготував. Пиши, дзвони... Ех!» — і він з досадою махнув рукою.

м. Сталіно.

Ол. ІОНОВ.

— Дорогі наші шефи! Просимо допомогти нам відремонтувати автомашину! — так починався лист робітників Касельської МТС до свого шефа — одеського заводу «Червона Гвардія».

Шефи охоче відгукнулися. Вони не тільки підлатали кузов, а, навіть, своєю машиною втягли на буксирі за ворота «відремонтований» емтеєсівський «ГАЗ».

І послали таке сповіщення:

— Дорогі наші підшефні! З вас 3.000 карбованців!

В гарячу пору робіт треба було спішно поладити комбайн. Дуже не хотілося працівникам МТС звертатися до своїх дорогих шефів, а все ж довелося. Просили вони приварити п'ять вивантажувальних шнеків.

— А чого ж! Охоче зробимо! — сказали шефи.

Через деякий час разом з шнеками дорогі шефи надіслали емтеєсвцям вітального листа, в якому, між іншим, писали:

— Терміново переказуйте 2.500 карбованців.

За електроварювальний апарат, подарований МТС лише тому, що був він непридатний, шефи здерли з підшефних близько 4 тисяч карбованців.

...В розпал ремонту тракторів допомога шефів була дуже потрібна, але директор МТС товариш Кротов не рискнув більш звертатися до директора заводу «Червона Гвардія» товариша Скорохода.

Зате, товариш Скороход частенько попитував:

— І чого це наші підшефи за технічною допомогою не звертаються. Якраз же сезон підобити!..

* * *

Управління Чорноморського техфлоту, де начальником тов. Мураш, шефствує над Красноярьською МТС. В свій час надіслали шефи електростанцію для підшефних. Було багато промов, у зв'язку з цим, а от електроенергії і досі нема. Бо яке діло шефам, що електростанція не працює, що нема реостату, що не підключено динамо.

Чорноморці регулярно посилають своїх представників до МТС для подання допомоги.

Якось приїхав виконроб Боровик. Цілі дні проводив шеф на базарі, поки не був затриманий міліцією. Після нього з управління техфлоту прибув тесляр Формалюк. Цей уже приїхав не з голями руками: привіз ціняк — «За віщо та скільки брати з підшефних». За дві віконні рами він взяв 300 карбованців, за те, що засклав їх, — 130 карбованців. Одним словом, хороший ціняк!

Не зазначено тільки в ньому, як дорого коштують підшефним їх дорогі шефи.

Юрій ОРКИС.

м. Одеса.

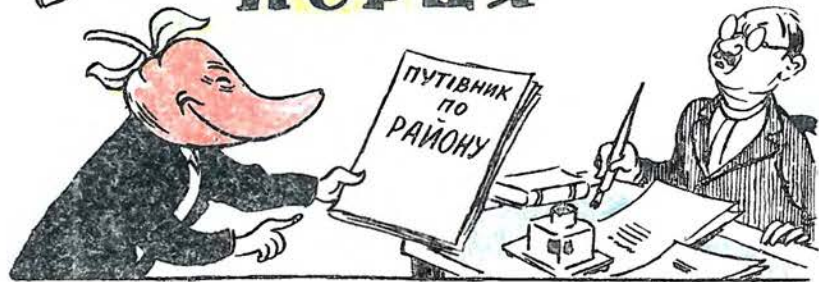
КУДИ ВПАДАЄ ДНІПРО?

Волга впадає в Каспійське море. Це факт. Проти нього ніхто не заперечує. А куди впадає Дніпро? В Чорне? Але Ворошиловградський обком профспілки вугільників зовсім іншої думки...

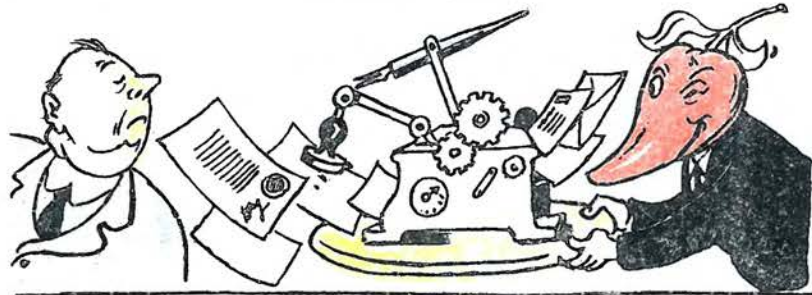
Колектив шахти № 14 (Боково-Антрацит) вирішив придбати деякий культінвентар, зокрема комплект інструментів для духового оркестру. Для цього обкомові переказали 33 тисячі крб. Ждуть шахтарі інструментів місяць. Два ждуть. Коли на третій одержують, із Ворошиловграда листа. Дуже, мовляв, шкодуємо, — пишуть керівні профспілчани, але ваші інструменти виїшли водним шляхом, Дніпром, із Києва й помилково потрапили на... Волгу — в Сталіноград.

Подробіць того, як дніпровський пароплав потрапив на Волгу, обком не повідомляє.

ВЕСНЯНІ ПОДАРУНКИ ПЕРЦЯ

Кабінетному агроному.

Міністерству сільського господарства.

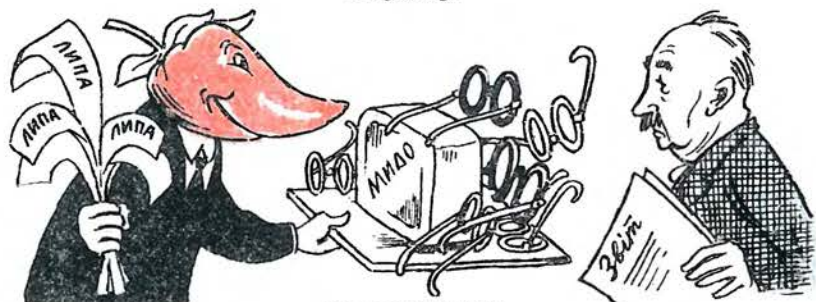
Апарат, який оперативно відповідає на листи і запити з периферії.

Культурбригадам філармонії і держестради.

Сигуляту.

Окозаявлювачеві.

Портативний набір допоміжних засобів для складання посівних заїтів.

ТРИ ЖЕНИХИ

(ОПОВІДАННЯ)

Біля самовара
Я і моя Маша.
(Маша — моя дочка,
Я — її мамаша).

Сядимо удвох ми,
Чай п'ємо внакладку...
Але це між іншим,
Я вже по порядку.

На заводі Маша
Токарем працює
І в гуртку балетнім
Примою танцює.

Те і друге Маша
Робить, мов співає,
Через те й одбою
Женихам немає.

Сватались до Маші:
Куплетист з естради,
Зав м'ясної бази
Йї голова райради.

Куплетист до мене:
Так і так, мамаша...
«Біля самовара
Я і моя Маша!»

Козликом співає,
Сам увесь, як кваша.
«Ви, кажу, не мажтесь,
Маша — та не ваша!»

Зав дипломатично
(Що йому куплеті!)
Притаскав із бази
М'яса на котлети.

Я — платити гроші.
Він: — «Ні-ні, мамаша!»
Хай за мене піде
Ваша дочка Маша!»

Я його відшила,
Додала ще й Маша

Так, що зав на базу
Стежки не познаша...

Стежки не познаша,
Ледь не вмер з досади...
А йому на зміну —
Голова райради.

Глянути ізбоку —
Женишок завидний:
Чоловік з чинами,
К тому ж — пост солідний.

Та була у нього
Я під час прийому, —
День убила марно
І пішла додому.

(Він не знав, звичайно,
Що я за мамаша,
І що в мене дочка
На виданні — Маша!).

...Відбулася в нас з ним
Ділова розмова:
Про кохання вкинув
Він мені два слова.

Зразу про самотність.
Потім щось про муку.
Потім щось про серце.
Потім щось про руку.

Я аж ізлякалася:
«Ненько, моя ненько!..
Та невже ж мене ти
Сватаєш, стареньку?!»

Голова аж кинувся:
«З вами бог, мамаша!!!
В мене на об'єкті
Ваша дочка Маша!»

«В цих ділах, кажу я,
Воля вже не наша,

Тут подати голос
Мусила би Маша».

«А скажіть, будь ласка,
(Це питає Маша),
Чом кандидатура
Провалилась ваша?»

Йї за які заслуги
Перед нашим братом
Прозивають скрізь вас
Першим бюрократом?..»

Після цих дебатів,
Сам тому не радий,
Зник жених наш третій —
Голова райради.

(Я сказати забула,
А воно не лишне,
Голова тепер той —
Голова колишній...).

Прошу завітати
До моєї хати,
Завтра в нас весілля
Будемо гуляти.

Молодий у Маші
Ваш старий знайомий —
Баяніст веселий,
Доменцяк відомий.

Зраз він на зміні,
Третій план кінчає,
Ми оце з дочкою
Ждем його до чаю.

Біля самовара
Я і моя Маша.
(Маца — моя дочка,
Я — її мамаша).

Віталій ЯРОШ.

...ІСТИНА ГЛАГОЛИТЬ

Мал. О. Козюренка

— Через цей трамвай я двічі в школу запізнився. Не знаю, за що йому «5» поставили.

Літератор містер Гаррі,
Діловитий Гаррі Сміт
Написав новий сценарій
«Розпанаханий живіт».

Режисер «новатор смілий»,
Композитор Томмі Бом
Працювали місяць цілий
Над жахливим «животом».

І побачив білий світ
«Розпанаханий живіт» —
Фільм невиданих кошмарів.
І гордився фільмом Гаррі. —
Діловитий Гаррі Сміт.

До театру поспішає,
Хоче знати містер Сміт,
Як на публіку впливає
«Розпанаханий живіт»?

Містер Сміт сидить в кіно,
На колінах (добрий татко!)
В нього любе Смітенятко:
— Хай подивиться й воно...

Потухає в залі світ —
«Розпанаханий живіт»
Розпочався на екрані!

Розбишаків орда п'яні,
Що не морда, то садист, —
Регіт, гамір,
Стогін, свист.

В кожному кадрі різанина.
Ухопився за живіт
І не дивиться на сина
Автор фільму Гаррі Сміт.

А маленьке Смітенятко
Тихо шепче: «Мамо, татко...»
Затремтіло
в нього тіло.
Аж волосся
піднялося.

Спалахнув у залі світ,
Схаменувся Гаррі Сміт.
Ледь живе дитятко миле,
З переляку посніліле..

Хитромудрий містер Гаррі,
Що ж ти руки опустив?
Напиши про те сценарій,
Як ледь сина не згубив.

П. ГЛАЗОВИЙ.

Стільки послуг зробив дружині нашого зава, а він,
виявляється, з нею розведений.

Київ перцю

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

У січні цього року наша районна газета критикувала роботу Бобровицької промартілі, яка випускає продукцію поганої якості.

У відповідь голова артлі т. Островський вирішив затиснути рота критикам. Вирішив — і затиснув.

Як він цього домігся? Дуже просто. Керована ним артіль випустила таку карамель, після вживання якої вернящелепа людини міцно й на довго злипається з нижньою щелепою.

Островський з кожним днем збільшує випуск карамелі, і з кожним днем все збільшується кількість людей з затиснутими ротами.

Скарж на роботу промартілі останнім часом у Островського скупилось стільки, що не відповісти

на них вже ніяк не можна. Але Островський мовчить! Не інакше, як і сам він покуштував власної карамелі.

В. ШПАК.
І. ОРЛОВ.

м. Бобровиця,
Чернігівської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

У нас виникло питання, розв'язати яке можна лише за твоею участю.

Як своєчасно сигналізував голова нашого колгоспу т. Ваценко, весна уже не за горами. У зв'язку з цим, у голови колгоспу і виникла гора всіляких справ. Вся увага т. Ваценка спрямована на підготовку до посівної.

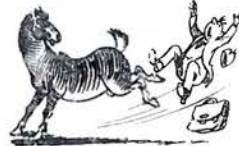
Зайнятий розв'язанням цієї складної проблеми, наш голова зовсім не думає про очистку насіння.

А дарма. Ми гадаємо, що очистити необхідно.

І не тільки насіння, але і голову колгоспу.

З. БОРИСЕНКО.

с. Малі Кринки,
Полтавської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

В апараті «Південзаготзерно» марно пропадає талант одного відповідального дотепника. Відає цей талант хлібо-фуражним відділом. Прізвище його — Виноградов. Прославився він тим, що на цілий місяць затримав наряди на зернофураж для зоопарків України. Коли ж представник Укркультпостачу обурився проти цієї тяганини, дотепник Виноградов, мило посміхаючись, порадив:

— А ви роз'ясніть звірам, що наряди затрималися з вини пошти..

Якщо талановитий дотепник Виноградов не годиться для роботи в Перці, то для поповнення перчанської галереї канцелярських чиниш його кандидатуру цілком підходяща.

РАХЛІН.

Директор Укркультпостачу.
м. Київ.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Як стати муляром?

Коли ти не знаєш, то охоче поділюся з тобою своїм досвідом. Щоб стати муляром, треба на «відмінно» закінчити ремісниче училище № 4, дістати 5 розряд слюсаря й одержати командировку на роботу в «Київгазбуд». Тут тебе, як відмінника, призначать... учнем по нагріванню, гнуттю та різанню труб для газифікації квартир. Тоді ти запрогестуй (я, мовляв, слюсар, а не чорнороб!) і тебе відразу ж перекаваліфують на муляра (продовбувати стіни в кухнях для прокладки ґрунх, гнутих і різаних труб).

А от як з муляра знову стати слюсарем 5 розряду? — цього я не скажу. Це секрет Київського управління трудових резервів.

А. БАРБАШ.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У зв'язку з листом А. Стеблянка, відісланому в Перці № 21, директор Харківського заводу «Авторучка» т. Мірський повідомив редакцію, що останнім часом на заводі вжито ряд заходів для ґрунтовного поліпшення якості та зовнішнього вигляду продукції. Зокрема освоєно вигук авторучок з новим удосконаленим поршневим насосом.

Громадянка М. Мельник повідомила Перця, що в Луцькій обласній лікарні пакує антисанітарія.

Наказом міністра охорони здоров'я УРСР т. Мельведя головний лікар обласної лікарні Подзолін знятий з роботи.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-90-31, 4-65-56 дод. 59. Передавальна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 5 (136) (на українському мові).

Підписано до друку 5—III 1948 р.

Стат. формат 72×100 см. 1 друк. арк.

БФ 00857

Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 796

Тираж 50.000 прим.

У СЕРЕДЗЕМНОМУ МОРІ

До спільних маневрів англо-американських військово-морських сил у Середземному морі.

Мал. К. Зарубя

— Що означають ці маневри, друже?
— Черговий маневр Уолл-стріту.